

לפרשת ויצא (2)

א. יעקב יוצא מבית אימו לבנות לו משפחה חדשה: ארבע נשים, שנים עשר ילדים, הרבה שקרים והמון כאב.

ב. (יד) וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמָיו קְצִיר חֲטָיִים וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה וַיָּבֵא אֹתָם אֶל לֵאָה אִמּוֹ וַתֹּאמֶר רְחֵל אֵל לֵאָה תֵּנִי נָא לִי מְדוּדָאִי בְּנֶגֶף: (טו) וַתֹּאמֶר לָהּ הֲמַעַט קָחְתָּךְ אֶת אִישִׁי וְלָקַחְתָּ גַם אֶת דוֹדָאִי בְּנִי וַתֹּאמֶר רְחֵל לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דוֹדָאִי בְּנֶגֶף: (טז) וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בָּעֶרְבַּ וַתִּצָּא לֵאָה לַקָּרְאָתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלַי תָּבוֹא כִּי שָׁכַר שְׂכָרְתִּיךְ בְּדוֹדָאִי בְּנִי וַיִּשְׁכַּב עִמָּךְ בַּלַּיְלָה הוּא: [בראשית ל', 14 – 16]

ג. מי שגדל בבית בו האהבה ניתנה במסורה ומתוך אינטרסים; מי שאימו לא אהבה את אחיו, והוא עצמו זכה באהבת אביו רק במרמה - נגזר עליו להקים משפחה שהאהבה בה נסחרת כאמצעי לחימה בקרב גורלי. מוזר, הלא הכל התחיל באהבה גדולה על יד הבאר.

ד. עליה ועליו / ט. כרמי

הוא עוצם את עיניו לאט, לא בבת אחת, ומנסה להיזכר בפניה מלפני רגע. כאשר ראה אותם אמר לעצמו: לעולם לא אשכח את הפנים האלה.

החיוורון החם הזה,
אין-אוניס, אין-מגן.
המצח הרם הזה
הנותן אמון בידי.
השפתים האלה
האומרות: אין מלים,
רק שער שחור, רפוי,
שקט כנשימתי.

כן, היא נושמת
וכולה שלי.
שמורות עיניה
אין להן שומר.
לא מה-מלילה, מה-מיום,
כאילו אין סימן ואין שואל,
אין שחר ואין עת,
אין ישנה, אין ער –

אבל הוא איננו יכול להיזכר.
הוא שואל את עצמו, למה,
הלא אמרתי לעצמי?
מה נשאר – אם זה איננו?
וכבר הוא חושב על עצמו,
לא עליה.